

דווקא עכשיו מילים: צרויה להב לחן: רמי קלינשטיין

דווקא עכשיו
אני שר לערפל
שממיס את הקצוות
מרכך ומעגל
ומרחיק ממני את מה שמתנפל
כן, דווקא עכשיו
אני שר לערפל

דווקא עכשיו
לתמונות הפשוטות אני שר
כביסה מתייבשת בשמש
איש רואה פרפר
זוג על אופניים
יונים יורדות על כיכר
עכשיו לתמונות
לתמונות הפשוטות אני שר

מה יקרה עוד רגע
מה יהיה מחר
אני שומר על היקרים לי
ועושה מה שאפשר
כבר לא רוצה להיות צודק
לא גיבור, לא מיותר

דווקא עכשיו

.....

גיליון מס' 2612 כ"ד אדר תש"פ * 27 במרץ 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

נשיאים ורוח וגשם גם (5)

"אלוהים שים עיין עלינו, בימים ובלילות/ שמור נא עלינו, העולם עושה צרות/
אור על פנינו, בימים ובלילות/ אלוהים שים עיין עלינו...."

בהמשך למצב המתפתח והמשתנה מיום ליום, להלן המידע רלוונטי נכון להיום
(כפוף לשינויים בהתאם להתפתחויות כמובן) –

1. **שמירה על עצמינו** – (הפגזים מתחילים ליפול קרוב) כבר התגלו מקרי קורונה גם ביסוד המעלה וגם במעיין ברוך – מאוד חשוב שתבינו שהכנסת זרים לקיבוץ, בין אם אלו אורחים אישיים שלכם ובין אם אלו "מסבלטים", מסכנת את כולנו – אנא עשו הכל כדי להימנע מהתופעה הזו, וכמובן לדווח למשטרה על זרים שמסתובבים בקיבוץ.
2. **חצרנות ונוי** – השירות ימשיך כרגיל כל זמן שאין הנחיות חדשות. ממשיכים לפנות זבל, ממשיכים לנקות ולטפל בנוי – חשוב מאוד לשים לב ולא "לפוצץ" פחים, אם הפח לידכם מלא, אנא חפשו פח נוסף בפינת האיסוף הקרובה, זה יקל על כולנו ויאפשר להיראות קצת יותר טוב.
3. **מרפאה** – בהתאם להנחיות המשתנות, רצוי מאוד לא להגיע למרפאה אם אין ממש צורך. עדיף להתקשר ולהתייעץ לפני שמגיעים.
4. **חינוך** – המערכות סגורות מאז 15.3 – ואנחנו נערכים בהתאם גם עם החיובים. בהמשך לתחשיב שנעשה בהנ"חש, התשלום הנדרש עבור הוצאות שוטפות שאינן עבור פעילות הן בסביבות 20% מהמחיר הקבוע (ביטוח, ניהול, הנח"ש, ארנונה וכו').
 - **בגיל הרך** - היות ועל מרץ כבר שילמתם מלא, למרות שרק חצי מהחודש הייתה פעילות, ההחלטה כרגע היא להקפיא את התשלום הבא של אפריל. במידה ולא תהיה פעילות באפריל בכלל, זה יכסה את ההוצאות הקבועות ועדיין ישאיר יתרה, כך גם לגבי מאי. אם הפעילות תתחיל במהלך אפריל, נעשה חשבון מחדש.
 - **בתלוננים** – החיוב הוא עבור החודש שחלף – לכן - עבור חודש מרץ נחייב 60% מהמחיר הקבוע, ז"א – 360 במקום 600. לגבי חודש אפריל, אם לא תהיה פעילות כלל, נחייב 100 ₪ על כל החודש,

- אם הפעילות תתחדש במהלך החודש, נחייב לפי ימי הפעילות באופן יחסי.

- בנעורים – יש פעילות והדס ממשיך לעשות מה שצריך, אבל יש גם התנדבות של הנוער, לכן על חודש מרץ יהיה חיוב מופחת של – 180 ש"ח - על שאר התקופה נחליט חודש בחודשו, וכל זמן שהנוער עוסק בפעילות התנדבות.

5. **סיוע מיוחד** – אנחנו נערכים למצב בו נדרש לספק לחברים "רשת ביטחון" לפי הכללים בהחלטות השינוי. כל מי שנמצא בחל"ת ומקבל את משכורתו מהקיבוץ, מוזמן לדווח ונגבש את הטיפול המתאים. - בנוסף - משפחות שנקלעות למצוקה כספית בגלל המצב החדש, ומעוניינות לקבל הנחה מיוחדת בתשלומי קהילה, מוזמנות לפנות אלי (רצוי בכתוב דרך המייל) – בהתאם לבקשות נדע האם פתרון נקודתי קטן יעזור, או שיש צורך בנוהל הנחות חדש לתקופה הזו.

6. **צח"י** – הצוות עובד באופן רצוף מתחילת המשבר, מגיב להנחיות היומיות מקבל את ההחלטות המתאימות ומתווך את המידע לקהילה. בכל הקשור לרווחה אירנה מוציאה פירוט בנפרד – מעדכן שדוד אלמן החליט לקבל עליו מחדש את ההובלה של הצוות – שאפו לכל הצוות על התפקוד, וכמובן לדוד – בהצלחה.

מאחל לכולם בריאות שלמה ושנעבור את התקופה הזו בהקדם ובקלות.

בברכה

גל סער – מנהל קהילה

משולחן חנהל החשק / אלי בן-עמי

"בשעת שפל רואים מי שוחה עירום" אמר וורן באפט המשקיע האגדי.

באפט התייחס לעולם בו הוא פועל: לדעתו חברות ממונפות, כלומר כאלו הממנות פעילות והשקעות מהרבה הלוואות ומעט מידי הון עצמי, לא ישרדו תקופת משבר בה הן לא מייצרות ד"י הכנסות. לעומתן, חברות עם הון עצמי משמעותי ישרדו תקופות משבר ואף ינצלו שעת כושר לבצע השקעות חדשות במחירי מציאה.

אפשר לקחת את האמרה הרחק מעולמו של באפט לסוג אחר של הון אבל קודם לכן צריך להגדיר מושג: **הון חברתי**.

ההגדרה בוויקיפדיה מספיק טובה: **"הון חברתי** הוא מושג **במדעי החברה** המתאר את סך המשאבים הבלתי חומריים העומדים לרשות החברים ב**רשת חברתית** מסוימת מכוח שיתוף הפעולה, האמון וערוצי המידע ביניהם. הון חברתי כולל את הקשרים שבין חברי **קהילה**, הבאים לידי ביטוי בכמות הקשרים, איכות הקשרים, ומידת השימוש בהם. ההון החברתי מתייחס למידה שבה פרטים בקהילה פועלים יחד על מנת לקדם את מטרות המשותפות, בהתבסס על רשתות חברתיות, ערכים משותפים, ורמה של אמון, בין חברי הקהילה".

הון חברתי הוא נדבך הכרחי לקיומה של חברה משגשגת ובעיקר לקהילות שבחרו בסולידריות ובדאגה לזולת כערכים מכוננים. אני משוכנע שקהילות שההון החברתי שלהן איתן יצאו מחוזקות מהמשבר הנוכחי בעוד שכאלו שהוא לא משהו האמרה של באפט תתאים להן. יתרה מזאת, לאורך זמן הון חברתי הוא תנאי הכרחי ומאפשר ליצירת הון כלכלי יציב ובטוח.

אין ספק שלמרות הקשיים הרבים לחברים ולקיבוץ בעת הנוכחית זו שעה יפה לקהילה. ואם להשתמש במושגים כלכליים אז יש גידול ניכר בהון החברתי מבלי לקחת הלוואות.

לפני שנעבור לענייני השעה ולהון הכלכלי מבקש לציין את הערכתי הרבה לכל אלו שמובילים ונותנים מענה לצרכי הקהילה בעת הזאת: אירנה, גל, איילת, ריטה ועוד רבים אחרים.

ולענייני השעה: ככלל, מעבר לטיפול השוטף אנו מנסים לקדם מהלכים שיאפשרו לנו להיות בעמדה טובה לצמיחה כאשר משבר הקורונה יהיה מאחורינו.

אתייחס תחילה לפרויקטים חדשים:

1. משק מודל, חממה הידרופונית המשתמשת בשיטות גאותרמיות טבעיות לוויסות טמפרטורת. דבר שבא לאפשר גידול יבולים מחוץ לעונתם הטבעי. רעיון של ליאור טיקוצ'נסקי. לפרויקט מימון כמעט מלא של משרד החקלאות. הכוונה להרחיב את המודל: 1 דונם למספר דונמים לכדי יחידה כלכלית משמעותית, מותנה בהצלחת הפיילוט של הדונם הבוודד. הפרויקט מומלץ ע"י הצוות הכלכלי ויבוא לאישור ו. הנהלה בקרוב.
2. מטע משותף של 400 דונם עם קיבוץ משגב עם. ממתנים לאישור משגב עם טרם הצגתו לאישור אספה בקיבוץ. מזכיר שהעסקה כוללת נדוניה של משגב עם: מכסת מים למטע המשותף ועוד 300,000 קוב נוספים לצרכי כפר הנשיא, נדרש לטובת גידולים חדשים. אנו בודקים את האפשרות לרכוש מערבלי רוח למטע זה בכדי להגן נגד קרה. מגדיל את ההשקעה אך מעניק ביטחון ומקטין סיכונים.
3. תיירות: מסע ארוך, התחלנו תהליך של שיתוף ציבור, קיימנו פגישה לימוד אחת ונאלצנו לבטל את הפגישה השנייה בה ההתכוונו לגבש המלצות מפאת המצב. נחדש את התהליך מייד כשיתאפשר.
4. חלופה לשטח הדרוז: הוצגו מספר חלופות בצוות הכלכלי. המלצה תבא לדיון ואישור בו. הנהלה.

עדכוני שוטף:

1. תחנה הידרו אלקטרית: תזכורת: השנאי החדש החל לעבוד, הוגשה תביעה לחברת הביטוח לאובדן רווחים, עקב סירוב החברה להכיר בנזק ולשלם תבענו בבית המשפט. בהמתנה. לשנאי החדש הייתה תקלה בייצור שגרמה להשבתתו, התקלה תוקנה ונכונים לנו עוד חודשים לא מעטים של ייצור חשמל בשנה זו.
2. גידולי שדה: מגמות מעורבות: מחד הגשמים המרובים גרמו להצפות ונזק כבד לחלקות מסוימות ומאידך צפי לעליית מחירים. תמונה סופית של תוצאות גידולי החורף תהייה במאי. במהלך השנה נתחיל לבחון

- בזהירות רבה יתרונות לשותפות בגד"ש עם קיבוץ שניר. בשניר יש מחשבות דומות.
3. מטע: זוהי שנת off במטע מבחינת יבולים אחרי שנה של יבולים כבדים. צפינו ואף דיווחנו על כך. המחירים טובים. מקוים לשפע יבולים בעונה החדשה.
4. לול: עד כה הינו במשבר מתמשך למרות התוצאות הטובות עקב בעיות שוק שהתבטאו במחירים נמוכים, נכון לעכשיו יש צפי לשיפור במחיר ואנו נערכים להגדלת כמויות בגידול.

לפני סיכום, תוצאות כלכליות ומבט לעתיד:

שנת 2018 הסתיימה ברווח מאזני של כ-1.1 מלש"ח. שנת 2019 צפויה להסתיים גם היא ברווח, הנחה סבירה ביותר על בסיס התוצאות שהצגנו לציבור בסיכום שנה וכמובן גם בהסתמך על יתרות המזומן. התוצאות נובעות משנות מטע טובות בצד פעולות נוספות: סגירת פעולות מפסידות, שיפור בגד"ש והוצאות קהילה בהתאם לתוכנית. אנו נכנסים לתקופת המשבר במצב טוב יחסית, איננו מעשירי הגליל עם קופות מזומנים אדירות, אך ניהול אחראי והידיעה שרוב הכנסותינו באות מחקלאות יאפשרו לנו לצלוח את המשבר ולהיות בנקודת זינוק לתקופת הצמיחה שתבא אחריו. עלינו להיות קשובים לצרכי החברים תוך ידיעה שחלק מהכנסות משקי הבית יצטמצמו עקב במצב.

נסיים היכן שהתחלנו: תקופת משבר היא זמן שקהילה מגלה את חוזקותיה, עלינו לדאוג שהלכידות הקיימת לא תתפוגג עם תום המשבר ולהון חברתי שאנו צוברים נצליח לצרף גם הון כלכלי

בברכה

אלי

תודה שם, נ
מילת שבח, מילת
הודיה, מילת הכרת
תודה, אני מודה לך.
להודות פי הפעיל
להגיד תודה, להכיר
טובה.

לכולכם מכל הלב

לא כדאי שתעברו פרידה מיקיריכם בעת הקורונה. שיאסרו עליכם להיפגש ולראות אותם ברגע הפרידה מהעולם, שיצמצמו את המשתתפים בהלוויה אם בכלל יהיו משתתפים, שתודיעו לכולם שאסור לבוא ולנחם אתכם, שתקבלו טלפונים של צער מאנשים מבודדים שגם זקוקים למילת נחמה מאיתנו.

אבל זה המצב, זה רגע משותף לכל התושבים על פני כדור הארץ ללא הבדל דת, גזע, מין, מוצא, יבשת, דרום וצפון. אילו רק ידעה אמא שהיא שותפה למצב יוצא דופן שעוד ייזכר לעד בדפי ימי ההיסטוריה.

ועם זאת אנו רוצים להודות למי שליווה את אמא שלנו. לא מובן מאליו שחבר בקיבוץ מגיע למנוחה נכונה באופן מכובד ויעיל על ידי צוות המלווה את הלוויות. אז תודה לכל הצוות (גל, אירנה, ריטה, אלק, תרצה, רחל ג., רתם, שמחה, מעין ורחלי) ולרפי פ. שהגיע אלינו לברר מה בדיוק רצינו. תודה (וסליחה עם שכחנו מישהו).

לעובדי המרפאה בקיבוץ לדורותיהם שנתנו טיפול מסור מתמשך. לעובדי בית יונתן לדורותיהם שטיפלו באמא באהבה ורגישות ומסירות. לעובדי המפגש לדורותיהם שהיו לאמא בית חם ואוהד שנותן תעסוקה וענין. לבית ותיקי הגליל ולעיתון כיוון חדש שהיו לאמא בית חם ותומך ומעריך. תודה מיוחדת לפט בן זאב שעובדת לאחרונה כמטפלת בבית יונתן ונתנה מנשמתה ורגישותה להקלת מצבה של אמא.

תודה לכל אלה שהגיעו להלווייה בעת שאסור להתכנס ובזמן שירד גשם שוטף, והיו איתנו וכיבדו את אמא.

תודה לכל אלה שהעזו והגיעו למועדון לאחר הלוויה. זה לא מובן מאליו. תודה לכל אלה שטלפנו ושלחו ואטספים וחיבוקים מרחוק. אנו מאד מעריכים והרגשנו עטופים ואהובים.

עודד, נעה, צילה

במזל טוב
בן בכור לאוהד ושראי דבולט
נכד לשרה ודייב דבולט
נין ללורנה
רוב נחת לכל המשפחה

בית כפר הנשיא משתתף בצערו

של אריק לינטון וכל המשפחה
עם פטירתה של האם
קרלה לינטון
ז"ל
שלא תדעו עוד צער

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• לא על קורונה! אלא על משהו משמח:

נכון שכולם מדברים בימים אלה רק על הקורונה, ואולי גם קצת על המצב הפוליטי שלנו, שהוא מדכא מאד (לפחות אותי), אבל אני מנסה לעסוק בדברים שמשמחים את הלב. ולכן קודם כל שבחים למועצה האיזורית על שני פרוייקטים שנעשו אצלנו לאחרונה.

הראשון הוא המשטח המגודר לפחי האשפה ליד מגרש החנייה. הוא ממש יפה, קל לניקוי והרבה יותר אסתטי ממקבץ סתמי של פחי אשפה. אינני יודעת מדוע לא הוכנסו לתוכו גם המיכלים לאיסוף עיתונים, בקבוקים, אריזות (הפח הכתום), הקומפוסט והקרטוניה. לי נראה של מספיק מקום שם. ואני גם רוצה לדעת אם התכנית היא להקים אתרים כאלה בכל מקום שבו מפוזרים היום פחי האשפה. מכל מקום: בהחלט התחלה טובה.

הפרוייקט השני הוא סככות הצל היפות שהוקמו ליד גני הילדים. חבל שהילדים אינם יכולים עתה ליהנות מהן, אבל גם הימים האלה יגיעו אלינו.

• עוד כמה מילים על רחל אבידור ז"ל:

לצערי נשמט חלק מהדברים שכתבתי לזכרה של רחל בשבוע שעבר, ואני מבקשת להוסיף אותם כאן:

הלכה לעולמה אישה ענקית-קטנה. אישה קטנה שבשנים האחרונות, ובעיקר בחדשים ובשבועות האחרונים היא הלכה וקטנה, אבל נשארה גדולה: נשארה דעתנית, מעורבת ומתעניינת באחרים. רבים מאתנו זוכרים בוודאי את רחל מתבטאת באסיפות: איפה החברים הצעירים? למה הם לא מגיעים לאסיפה? היא הרגישה מחויבות, וציפתה למחויבות כזאת גם מאחרים.

[***]

ולבסוף, תנחומינו למשפחה: לצילה, נועה, עודד ויהודית ולכל הנכדים והנינים שרחל אהבה כל כך.

.....

על דא ועל קורונה

• ובכל זאת קורונה:

ההתרחשויות מהירות כל כך, שקשה להספיק להגיב עליהן. אתם מאמינים שכבר עבר שבוע מאז נכנסנו למידה מסוימת (כזאת או אחרת) של הסגר? לאט לאט אנחנו מפנימים שצריך להישאר בבית. יכולה להתייחס אל עצמי כאל זקנה, ואני בהחלט שייכת לקבוצת הסיכון, ונמנעת מלצאת מהבית ללא צורך, וודאי שלא אל מחוץ לקיבוץ.

כל הכבוד על ההיערכות של הקיבוץ לסיוע לאנשים, שהם בקבוצת הסיכון. תודה לנעורים אשר דואגים להספקת מזון והבאת מצרכים מהאלונית. ויחד עם הנעורים, תודה עצומה להדס וייסבקר הענק, אשר מנצח על הנערים הנחמדים האלה, ודואג שיעסקו במעשים טובים ומועילים. וגם - יפה שהמכבסה חזרה לתפקד לטובת אלה שעדיין זקוקים לשירותיה.

• סטטיסטיקה:

עדיין אנו חסרים מידע מוצק על גורמי המגיפה, ועל דרכי ההתמודדות איתה. מעבר לידיעה שהכי בטוח זה להישאר בבית, במיוחד אם אינך חיוני במקום אחר, המומחים די מגששים באפילה. הסטטיסטיקה באה לעזרתם ביצירת תמונת הווה, ומכאן ניסיון לחזות את העתיד. הסטטיסטיקה מראה בבירור כיצד קבוצת הסיכון היא קבוצת הזקנים. אבל הסטטיסטיקה גם מראה שבקרבת הנשים הזקנות יש פחות תחלואה. המדענים עדיין לא יודעים לפרש את המידע הזה.

בחייכם! רק עכשיו אתם מגלים מיהו המין החזק באמת???

• תקשורת:

בניגוד לתקופות קדומות יותר שבהן היינו מרותקים לבית, התקופה הזאת מתאפיינת בשימוש גדול מאד של אמצעי התקשורת. בשבועות האחרונים, נכנסה לשימוש בגדול האפליקציה (יישומון) הנקראת זום. זום דומה קצת לווטסאפ ולסקייפ, אבל עולה עליהן ביכולותיה. קבוצה גדולה מאד של אנשים יכולה להיות בקשר, תוך שהם יכולים לראות את כולם. הרבה משרדים ואירגונים אשר ממשיכים לפעול, יכולים לקיים דיונים ושיחות מבלי שאף אחד יצא מהבית.

בשבת למדתי להפעיל את היישומון (ותודה לאלון, נכדי היקר, שבסבלנות רבה הדריך את הסבא והסבתא שלו, תוך שהוא שומר על הריחוק המתבקש, ועושה זאת באמצעות הווטסאפ). עוד באותו הערב, קיימנו מפגש משפחתי עם כל ילדינו ועם רוב נכדינו.

ביום שני השתתפתי בהרצאה בקהילת "ואהבת" של אלישע. ההרצאה על הספר "הדבר" מאת אלבר קאמי, הייתה מרתקת, ואלמלא עברה הקהילה לקיים את כל פעילותה באמצעות זום, לא הייתי זוכה בתענוג הזה.

הבוקר כבר עשיתי שיעור פילאטיס באמצעות זום, והערב אשמע עוד הרצאה בקהילת "ואהבת".

כל היום וכל יום אני בקשר עם המון אנשים באמצעות הטלפון, וכל הישומונים שלו. כל כך חשוב לשמור על קשר, להתקשר אל אנשים, בעיקר אלה שחיים לבד, לשוחח קצת. ואת זה אפשר לעשות מבלי לצאת מהבית!

סממן נוסף של השימוש בטכנולוגית התקשורת בימים אלה הוא אוסף הבדיחות הבלתי נגמר שרץ בקבוצות הווטסאפ למיניהן, בכל יום אני מקבלת לפחות עשר כאלה, ומיד מעבירה הלאה. אומרים שהצחוק טוב לבריאות. אני מסכימה!

ילדי בתי הספר הסגורים בבתיהם, גם הם נהנים מהשימוש בטכנולוגיות החדשות. שני נכדים שלי, בן שלוש ובת שלוש וחצי, מקיימים מפגשים עם ילדי הגן שלהם, והגננות, באמצעות זום, וזה בהחלט מגוון להם קצת את היום, ומחבר אותם עם חבריהם שאליהם הם מתגעגעים.

• שערויית הלמידה מרחוק:

בשנותי הרבות במערכת החינוך, נאלצנו להשבית את הלימודים, בדרך כלל בגלל מצב בטחוני. עשינו מאמצים אדירים כדי לקיים קשר עם תלמידינו, היינו "קופצים" לבית הספר כדי להכין מכתבים ודפי עבודה ולהפיץ אותם ליישובים לחלוקה לתלמידים. עשינו זאת במלחמת המפרץ ובכל המלחמות והמבצעים שהיו מנת חלקנו בעיקר בצפון. חיפשנו אז דרכים לייעל את המלאכה, ואכן בבתי הספר במועצה האזורית התחילה התארגנות בעזרת האינטרנט, שהיה אז בחיתוליו.

סוף סוף כשיש לנו טכנולוגיות שמאפשרות למידה מרחוק, יעילה וטובה וידידותית למשתמשים, הצליחה הממשלה שלנו לדפוק גם את המפעל החשוב הזה. מדוע שר החינוך חושב שהמורים צריכים להיות בחל"ת, או להחזיר ימי עבודה בחופש, אבל ללמד מרחוק בהתנדבות??? זהו שירות חשוב ממדרגה ראשונה והוא אינו יכול להיות מבוסס על התנדבות כשמדובר על מעל למיליון תלמידים!

• המכינה והקומונה:

מה שמעציב בכל זאת, זה הליכתם של הצעירים שהיו כאן אתנו ונאלצו לחזור לבתיהם בגלל המגיפה. נקווה שלא ירחק היום והחברה הנפלאים האלה מהמכינה ומהקומונה של "השומר החדש" יחזרו אלינו.

...רציתי עוד לכתוב על המשמעויות החברתיות של הקורונה, שהן חשובות יותר מהמשמעויות הרפואיות, אבל – כבר מזמן עברתי את המכסה שאני קובעת לעצמי, כדי לא לשעמם את הקוראים. נשאיר משהו גם לשבוע הבא.

תמר וולפין

שבת שלום והרבה בריאות

מכבסה, חדרה – מנסורה – ועד היום /מאיר ריינס

בימים טרופים אלה, ימי קורונה, נזכרתי במילים שכתבה תמר וולפין ב"דברי הכפר" לפני כשבועיים. מילים של תודה ושבחים לכל אלו שעבדו במכבסה שלנו לאורך השנים.

ואז עלה בדעתי לכתוב את הסיפור של המכבסה ושל אלה שעבדו בה בראשית הדרך.

ובכן, בימים ההם, בשנת 1947, במחנה "קבוץ הבונים" ליד חדרה, נפתח הענף המרכזי והמכניס כסף לקופה הדלילה שלנו – ענף הכביסה.

מרכז הענף היה חברנו מופתי, וכמה חברות וחברים הפעילו את מכונת הכביסה: פנינה ז"ל, אריה (לו) סגל ז"ל, וד"ר צבי אבן-פז ז"ל.

לקראת תחילת 1948 יצאו שני הבחורים מהענף החשוב, וצבי הכניס אותי לתפקיד המכובד הזה. המכבסה כיבסה, בנוסף לבגדים שלנו, גם את הבגדים של חיילי הצבא הבריטי ששרתו באזור, וגם את הכביסה מבית היולדות בחדרה.

ביום הראשון לעבודתי, צבי הדריך אותי בנבכי המקצוע החדש, ובמרץ רב ובשרוולים מקופלים מעלה נגשתי למלאכה.

צבי הצביע על אמבטיות שזה עתה הגיעו מבית היולדות, שהיו מכוסות בסדינים. מלא מרץ חלוצי, הסרתי את הסדינים, והתחלתי להעביר את התכולה למכונת הכביסה. פתאום שמתי לב שזרועותי מכוסות בצבע אדום עד הכתפיים. קצת נבהלתי, אבל צבי עודד אותי – אולי מפני שהיה רופא במקצועו – ואמר: אין דבר, מאיר, שתה כוס תה, ותתרגל לזה.

המכבסה בחדרה, הענף המכניס ביותר! 1947

בהמשך עלינו על הקרקע במנסורה, וגם שם הוקמה מכבסה, כבר בהתחלה. בשנת 1949 הכנסנו שכלולים במכבסה, מנוע של ממש, במקום טרקטור. עד אז הפעלנו את סיבובי התוף בעזרת טרקטור וחגורה. המדריך העיקרי בשנה הראשונה היה שלום ברזילי (בורדלי) חבר כפר בלום. מבוגרי הבונים, שהגיע ארצה לפני המלחמה.

גם אחרי שעלינו לכפר הנשיא במקומו הנוכחי, ואיחוד המחנות עם הנשים והילדים מחדרה, המכבסה והמאפיה נשארו למטה, במנסורה.

כל בוקר ירדנו למנסורה: ג'ו סינה ז"ל, שהניע את הגנרטור, אסתר סינה ז"ל וג'ין ווטרמן ז"ל שעבדו במאפיה, ואנוכי – עובד המכבסה. המרחק בין המכבסה למאפיה היה כמאה מטר, ומפאת החום הרב, החברות עבדו מינוס החולצות...

למותר לציין שזה לא השפיע על איכות הכביסה, ולא על טיב הלחם.

כאשר העברנו את המכבסה למעלה (למקומה הנוכחי), המשכתי לעבוד בה עוד כשנתיים. בעת ההיא, חברתנו ריני כהן ז"ל הייתה מייבשת את חיתולי התינוקות על תנורים, בערב, במקלחת של הבחורים, בעת שהם רחצו שם. היא הייתה כבר אישה נשואה, והכל עבר בהצלחה.

המכבסה וחבלי הכביסה,
1959

ולתמר, הנה נוסף עוד שם לידע הכללי שלך על אודות עובדי המכבסה. היו ימים... ויהיו עוד ימים טובים לכולנו.

מאיר ריינס

מחשבות על זמן בימי קורונה

1. זמן הוא מאפיין בסיסי שמתואר על ידי התמשכות הקיום בחלל ובמרחב.

לאורך ההיסטוריה התקיימו חילוקי דעות לגבי אופן הגדרת הזמן. ניוטון הגדיר את הזמן כיישות ממשית ועצמאית ביקום, שאינה תלויה או מושפעת מתופעות חומריות, וזורמת באופן רציף ומוחלט במרחב, ואף בחלל הריק.

קאנט אימץ את גישתו של ניוטון במובן שהזמן זורם ברציפות ואינו מושפע מהחומר. מאידך הוא גם סבר שהזמן אינו מהווה בהכרח תכונה ממשית, אלא תוצר תודעתי שנועד לספק הסבר מניח את הדעת, לשאלה כיצד ייתכנו רצף השינויים במרחב.

לייבניץ חלק לחלוטין על גישתו של ניוטון וטען שהזמן הוא תכונה המתקיימת על ידי החומר עצמו, ולכל עצם זמן משלו הנקבע על פי מהירות תנועתו. לדבריו את השינויים במרחב ניתן להסביר באופן מספק על ידי תנועות העצמים, ולפיכך הניסיון לתאר את הזמן כישות עצמאית הוא מיותר ונוגד את "עקרון הטעם המספיק" שאותו הגה לייבניץ. עוד הוא סבר שגם זמנים רציפים, קרי תופעות מחזוריות רציפות הקיימות בטבע, הם יחסיים מטבעם ולא מוחלטים, מפני שהזמן החומרי מושפע מתופעות שונות במרחב שמעוותים את זרימתו. גישתו זו של לייבניץ קבלה אישוש מדעי רק בתחילת המאה העשרים עם פרסום תורת היחסות הפרטית, ומקובלת כיום על רוב המדענים.

2. היציאה מהשיגרה והשהיה בבית, בסוג של סגר מרצון, יוצרת תודעת זמן שונה ומתעתעת. אנחנו רגילים להיות עבדי הזמן, והנה הזמן הכלוא איתנו זורם אל האין, אל הלא כלום. אל האפס. ומשם מן המקום שבו הוא מתאפס אנחנו אמורים לאזור כוחות ולהתחיל לאט לאט לברוא אותו שוב. מחדש...

3. כמה דברים שגיליתי בינתיים אודות הזמן:

אבל האמת היא שלא

כל הנחלים הלכים אל הים והים איננו מלא; אל מקום שהנחלים הלכים
שם הם שבים ללכת. כל הדברים יגעים לא יוכל איש לדבר; לא תשבע
עין לראות ולא תמלא אذن משמע... (קהלת פרק א' ז-ח)

קהלת צודק-
בחיים כלם
רוצים להספיק.

אלה רק
אנחנו
החולפים.

הזמן
נצחי,
לתמיד
הוא כאן,
לעדאינסוף.

ואנו,
שפוחדים
כה
שיחלף,
הנה
היינו
ולא
היינו
כְּהָרֶף עֵין.

להיות
גונים ביאוש
שהזמן עובר,
להתבוסס
בהשלמת
מנוצחים,
שבין כה וכה
לא נספיק,
שעד שנפנה כה
וכה הוא כבר
יחלף
ויהיה לאין.

אבל האמת
היא שלא
הזמן עובר,

4. "לפני כעשרים וארבע מאות שנים
חלם צ'ואנג צה שהוא פרפר,
וברגע שהתעורר לא ידע עוד
האם הוא אדם שחלם שהוא פרפר
או פרפר שחולם עתה שהוא אדם".
חורחה לואיס בורחס

חורחה לואיס בורחס

היום השישים ואחד למצור | דודו פלמה

יומן קורונה, יום שני 23.3.20

כבר שבוע שאנשים נצורים בביתם. יושבים בבית, מנסים לנהל איזושהי שיגרת חיים כפויה. מעין עושה לוכדי חלומות, אני עובד במחשב עד שאני מטפס על הקירות ויוצא לסיבוב הליכה. חוזר למחשב, יוצא לעוד סיבוב הליכה, חושב בייאוש שעברו רק שבוע ויומיים, ועדיין לא רואים את הסוף. חושב קצת על המצב ולבסוף אני מחליט להיכנס לקיר של "עופר סין" לראות מה הולך אצלו ביום ה-61 שהם סגורים בוואהן הרחוקה שם בסין, כדי להיכנס לפרופורציות, כי ככה זה המין האנושי תמיד טוב לראות שהדשא של השכן ירוק יותר ולא לקנא.

עופר סין

יום שני 23.3.20

היום ה-61 למצור (או היום ה-2 לשיחרור למנינם)
מהבוקר ליאם יושב על החלון ומסתכל בעיניים עצובות על החוץ. "אין אנשים", הוא מאוכזב. בעיקר ממני. אני המכשול הכי גדול שלו בדרך החוצה אחרי 61 ימים במצור. "כבר מותר", הוא אומר וכועס גם על האנשים האחרים שהוא בכלל לא מכיר שגם הם, כמונו, חוששים עדיין לצאת החוצה. מותר לנו לצאת רק באיזור הבניין ובוודאי שלא לצאת מרחבי השכונה אבל הרוב נשארים בביתם, ממתינים לראות מה יהיה עם אלה שהסתערו על החופש. האם הם נדבקים מחדש או שהכל בסדר.

לא מדברים על התופעה הזאת יותר מדי. אולי אנשים מתביישים להגיד שהם חוששים. "ננה, בקבוצות שפתחת – אנשים אומרים למה הם לא יוצאים החוצה?", אני שואל. "לא", היא עונה. "אף אחד לא מדבר על הנושא הזה". "זה בגלל הווירוס", ליאם מסביר מהחלון ומנסה לנחם את עצמו.
עכשיו הבידוד קשה יותר כי כבר יש אפשרות אחרת ואנחנו לקחנו החלטה לחכות. כמה לחכות? עד שיפתחו את כל העיר.

אני חוזר למחשב. באינסטגרם שלי שבו פתחתי לפני שבועיים, אפשרות לשאול שאלות שקשורות להתמודדות שלנו כאן עם המצור. בהתחלה חשבתי שיהיו כמה רק שאלות וזהו והתחלתי לענות. בינתיים כמות השאלות גדלה ואני משתדל לענות על כמה שאני יכול. שאלה אחת תפסה אותי היום במיוחד: "אני בהריון בחודש השמיני אז משתדלת להיזהר...לצערי יש לנו כאן שכן חולה, הוא לא עבר בדיקה, אבל מד"א הנחה אותו להישאר בבית (מדובר בבחור צעיר עם תסמינים קלים). האם עלינו להימנע מלצאת אל הגינה? הוא ביקש לצאת

מהבית ולשבת בגינה מעט...יש בינינו מרחק של בין 10 ל-15 מטר (גם אם הוא בגינה), האם עלי לסגור חלונות ולא לצאת לגינה?"

אני כותב לה: "השכן החולה עם התסמינים צריך להישאר בבית שלו ולא לצאת רק לגינה". הוא מסכן את כולכם. זה מאוד דומה למקרים בסין שהראו בסרטונים איך חוסמים בקרשים דירות של אנשים. אני לא מציע לאטום לו את הבית, אבל בשום פנים ואופן לא להסכים שהוא יצא מחוץ לביתו וגם לא קצת לגינה". היא מקסימה, מתחשבת ודואגת. אבל אני דואג לה כי היא בהריון מתקדם ודואג לשאר האנשים שבארץ שידבקו בקורונה, כי עדיין מי שבבידוד עם קצת תסמינים חושב שזה בסדר "לצאת קצת לגינה".

רק הבידוד והסגר המוחלט עזרו לנו פה בוואהן והציל אותנו מכאוס נוראי. אין דבר כזה חצי בידוד. כל אחד שמסתובב בחוץ הוא פוטנציאל להדביק או להידבק. תישארו בבית ותנו למי שאמור לטפל בוירוס לטפל בו.

**

אני שומע מבני משפחה וחברים שמשלוחי המזון בארץ, כבר לא מגיעים תוך יום או יומיים. אתרי קניות המזון באינטרנט מיידעים שזה עלול לקחת כמה ימים, אולי שבוע עד שהמשלוח יגיע. בוואהן זה היה אותו דבר, אבל באופן מפתיע התברר לנו שדווקא העיכוב במשלוחים היה דבר טוב. המוצרים הגיעו כשנגמרו הקודמים. בלי שתכננו העיכובים גרמו לנו לנהל את משק המזון והציוד נכון יותר.

**

אני מחפש סיום לפוסט הזה. לא מצליח להתרכז. הילדים מתעופפים זה על זו, מחורפנים לגמרי אחרי כל כך הרבה ימים בבית. אני מקשיב לריב שלהם. קצת שוקע לתוכו. מדי פעם שולף את עצמי מהרגע הקטן הזה ומסתכל על האופק. לפעמים אני רואה לשם צלול. יאללה, הולך להפריד כוחות.

[/https://www.instagram.com/ofar.china](https://www.instagram.com/ofar.china)

עד כאן עופר סין. אני חושב על אנשי וואהן, אלה שנשארו בחיים וקיבלו רשות מהשלטונות לצאת מהבית אבל חוששים עדיין לצאת אל החוץ המפחיד.

הם ממשיכים להיות לכודים שם מרצון בתוך הבתים, והם כבר נראים וחשים, אחרי 61 יום שהם נצורים בביתם, כמו צבים בתוך השריון שהם נושאים על גבם.

ועוד אני תוהה איזו אנושות תצא החוצה ממקלטי הקורונה. האם המצב הנפשי המיוחד כל כך שבו נמצאים תושבי ווהאן, מעיד על כך שאולי מתפתח כאן סוג של התאהבות במקום הסגור, כמו עיוות של תסמונת שטוקהולם. מין סוג של השתעבדות לרצון להישאר סגור בבית, כי זה המקום שבו אתה מרגיש הכי בטוח. ואולי יש כאן תופעה נפשית חדשה של אגורפוביה ציבורית, פחד מיציאה אל האגורה, כיכר השוק, אל מקומות הומי אדם. 61 יום זה המון זמן להיות סגור בבית. או שאולי יש כאן חשש בריא של אנשים שאיבדו את האמון בשלטונות. ואחרי ששאלנו את כל השאלות הקשות האלה ונשארנו בחיים, מעניין עוד כמה זמן נהיה אנחנו נצורים בבתיים.

ווהאן רחובות עיר ריקים כי האנשים חוששים לצאת למרות שכבר מותר

פסח בפתח

אחרי ארבע שאלות המסורתיות בסדר פסח,
תמיד שואלים "מה נמרח על המצה?"
לרימונד יש תשובה
ריבת תות שדה, תוצרת בית, זאת התשובה.

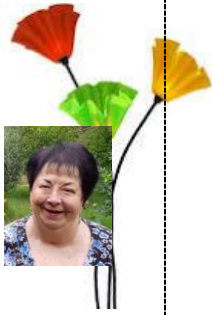
מי שאין לו, יכול להזמין, ונדאג שיקבל

טלפון בבית 046914566

נייד 0523633618

בריאות לכולם וחג שמח

משולחן העורכת

בין קודש לחול / אמי דדון ושולי רנד

בין קודש לחול אני חי
 עם האמת שמשתוללת בי
 עם אלף הרגלים
 עם כל צלקת שעל פניי
 אני יוצא שוב לפזר את המילים
 בין המציאות לשיגעון הכול חוזר אליי
 שם במקום ממנו באתי אין שלום
 והמסע הזה כבד וקצת גדול עליי
 אני צריך לגדול מזה ודי
 לגדול מזה ודי

בין קודש לחול אני חי
 בין האמת שמשתוללת בי
 עם אלף הרגלים
 עם כל הפחד שעל כתפיי
 אני יוצא שוב לפזר את המילים
 בין המציאות לשיגעון הכול חוזר אליי
 שם במקום ממנו באתי אין שלום
 והמסע הזה כבד וקצת גדול עליי
 אני צריך לגדול מזה ודי...

